

Arrest

nr. 292 965 van 21 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 9 februari 2023 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op dezelfde dag aan de grens.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 februari 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 22 februari 2023.

1.3. Op 28 februari 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 1 maart 2023 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van O. J. Q. L. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Quito en bent u Ecuadoraans staatsburger. Uw echtgenote, E.(...) T.(...) O.(...), hield sinds 2018 een kledingwinkel open. Af en toe hielp u haar een handje. Zo trokken jullie op 1 oktober 2021 samen naar een gevaarlijke buurt van Quito om er aan een zekere G.(...), die jullie via facebook had gecontacteerd, een stapel broeken te verkopen. G.(...) had echter een valstrik gespannen en twee gewapende kompanen van haar beroofden jullie toen voor ongeveer 2000 dollar. De politie werd door burenen, die alles hadden gadegeslagen, verwittigd. Na zo'n veertig minuutjes kwam ze ter plaatse, maar doordat jullie te weinig concrete informatie hadden, kon ze weinig doen. Ze gaf wel het signalement van het voertuig van de twee kompanen van G.(...) door en probeerden haar tevergeefs via facebook te bereiken. Nauwelijks enkele dagen later, op 5 oktober 2021, was uw echtgenote in haar winkel aan de slag toen drie mannen van de bende 'los Lobos' binnenkwamen. Ze vroegen dat jullie vanaf dan maandelijks in verschillende schijven een bedrag van 500 dollar zouden overmaken om jullie te beschermen. Jullie vermoedden een verband met de diefstal enkele dagen daarvoor, maar waren hier niet zeker van. U en uw echtgenote besloten de dag erop de afpersing bij het openbaar ministerie aan te geven, maar vingen hier bot, omdat jullie opnieuw te weinig concrete informatie over jullie belagers konden aandragen. Onverrichterzake, zonder effectief een aangifte te doen, verlieten jullie dan ook het openbaar ministerie. Enkele uren later kregen jullie op het telefoonnummer van de winkel via WhatsApp een foto doorgestuurd waarop jullie te zien waren toen jullie het gebouw van het openbaar ministerie verlieten. In de begeleidende boodschap lieten jullie belagers weten dat indien jullie zo verder zouden gaan, jullie aangevallen zouden worden. Tevens werd jullie een rekeningnummer meegedeeld waarop jullie de vacuna (of afpersingsgeld) konden storten. Sindsdien betaalden jullie op regelmatige basis. Enkele weken later kregen jullie nog een tweede rekeningnummer waarop jullie ook een deel van de vacuna konden storten. Regelmatig kwamen de drie afpersers in de winkel langs, waarbij ze ook schade toebrachten – zo werd eens een venstertje in een deur ingeslagen –, of stuurden ze dreigberichten via WhatsApp. Omdat jullie het niet meer aankonden, besloten jullie uit voorzorg jullie kinderen van school te halen en de winkel op 3 januari 2022 te sluiten. Dit mocht echter niet baten. Jullie belagers bleven jullie lastig vallen – u herkende bijvoorbeeld hun Vitara in jullie straat of ze klopten aan jullie deur – en geld van jullie eisen. Ook in 2022 maakten jullie nog vele honderden dollars aan hen over. In een poging jullie belagers te ontlopen, verhuisden jullie naar een woning in Santa Barbara even ten zuiden van Quito. Nauwelijks een week later hadden ze jullie daar echter al gelokaliseerd. Ze stuurden immers een tekstbericht waaruit dit opgemaakt kon worden. Ongeveer een maand na jullie verhuis kwam uw echtgenote, die jullie kinderen net van hun nieuwe school had opgepikt, thuis toen ze door jullie belagers gedwongen werd hen binnen te laten. Onder druk van wapens moest ze een lege wisselbrief tekenen die ze later als een soort waarborg tegen jullie zouden kunnen gebruiken. Voorlopig gebruikten ze deze wisselbrief nog niet. Omdat jullie inzagen dat jullie problemen met de afpersers van 'los Lobos' niet zomaar opgelost zouden geraken – jullie bleven dreigberichten ontvangen –, besloten jullie een uitweg te zoeken. Jullie probeerden aanvankelijk een Spaans visum te regelen, maar toen dat niet lukte namen jullie het vliegtuig naar Turkije, waar een moeilijke tocht naar Spanje startte. Zo kwamen jullie onder meer in Moldavië terecht, waarna jullie na een mislukte poging om het Roemeense grondgebied te betreden terugkeerden naar Turkije, waar jullie jullie paspoorten en telefoons kwijtspeelden. Jullie regelden er nieuwe paspoorten en vernamen er ook dat het mogelijk was om met valse Spaanse documenten naar Spanje te trekken. Aan een zekere W.(...) kochten jullie dergelijke documenten. Jullie reisden hierna naar Jordanië en Israël en waren daarna van plan om na een tussenstop in Brussel naar Spanje door te reizen. In Brussel werd echter vastgesteld dat jullie in het bezit waren van valse Spaanse documenten. Jullie zagen zich genooddaakt om hier op 9 februari 2023 om internationale bescherming te verzoeken. Intussen hadden jullie op 15 januari 2023 van uw oom R.(...), die ook handelaar is, vernomen dat hij een week daarvoor door jullie belagers was benaderd die naar jullie kwamen vragen. Ze vroegen hem om jullie mee te delen dat jullie moesten betalen, want anders zouden ze zich tegen uw familie richten. Begin februari werd hij door hen bestolen, hetgeen door de beveiligingscamera's van de burenen werd gefilmd. Diezelfde dag nog kwam uw oom, die slagen had gekregen, op een onbekende manier in het ziekenhuis terecht, waar hij flauwviel en sindsdien in coma wordt gehouden. Jullie zijn er zeker van dat hij door jullie afpersers werd toegetakeld. U verklaarde niet naar Ecuador te kunnen terugkeren uit vrees dat jullie afpersers jullie kinderen iets zullen aandoen. U voegde hieraan ook nog toe dat uw broer enkele maanden voor uw vertrek uit Ecuador door onbekenden in een achterbuurt in Guayaquil werd vermoord. Dit voorval houdt echter geen verband met uw problemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: verschillende documenten ter staving van jullie moeilijke reis van Ecuador naar België, met name een uitgebreide

WhatsAppconversatie over de manier waarop jullie vanuit Turkije naar Spanje zouden kunnen reizen, de Turkse aangifte van het verlies van jullie paspoorten, een Turkse factuur van een telefoonaankoop, twee op de Ecuadoraanse ambassade in Turkije geregelde volmachten en een door uw echtgenote gestuurde email aan de Ecuadoraanse ambassade met jullie contactgegevens in Turkije; de Spaanse verblijfskaart van uw echtgenote die tot haar vijftiende in Spanje verbleef; twee facebookprofielen ('perfiles comerciales') waaruit blijkt dat jullie koopwaar verkochten; een foto van een stukgeslagen ruitje in een deur; een foto van een lege wisselbrief; twee foto's van uw oom in het ziekenhuis; en verschillende screenshots van fragmenten uit krantenartikels waaruit blijkt dat afpersing in Ecuador een groeiend probleem is. Tijdens uw onderhoud toonde u tevens de film van de beveiligingscamera van de burens van uw oom waarop te zien is dat drie mannen – jullie belagers – gevolgd door uw oom valiezen in een Vitara stouwen. Na uw onderhoud bezorgde u nog een klacht van uw moeder bij het openbaar ministerie nadat ze op 22 februari 2023 bij haar thuis een telefoontje had gekregen waarbij onbekenden 300 dollar van haar eisten: indien ze dit bedrag niet zou geven, konden zijzelf, uw oom R.(...), u en uw kinderen gedood worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Aan de door jullie beweerde afpersing sinds 2021 kan immers door diverse tegenstrijdigheden en ongerijmdheden niet het minste geloof gehecht worden.

Zo beweerde u dat de afpersing begon op 5 oktober 2021, ongeveer een week na de diefstal op 1 oktober 2021. Toen kwamen er vier personen naar de zaak van uw echtgenote – drie personen kwamen binnen en één persoon bleef in de wagen – om vacuna te vragen. Toen betaalde uw echtgenote nog geen geld aan jullie afpersers. De dag erop gingen jullie, i.e. u en uw echtgenote, naar het openbaar ministerie – niet naar de politie – waar jullie een poging ondernamen om klacht in te dienen. Dezelfde dag, enkele uren later, ontvingen jullie een foto waarop zowel u als uw echtgenote te zien waren met een begeleidend dreigbericht. Tegelijkertijd kregen jullie een eerste rekeningnummer waarop jullie de vacuna konden storten. De eerste betaling die jullie uitvoerden was een zestal dagen later, via een storting. Jullie betaalden sindsdien altijd via een storting. Van het begin van de afpersingen tot de sluiting van de winkel op 3 januari 2022 betaalden jullie in totaal 1500 dollar. In die periode bleven jullie verschillende geschreven en gesproken dreigberichten krijgen via WhatsApp. Zo kregen jullie bijv. in oktober 2021 foto's van uw kinderen aan de schoolpoort. Jullie kinderen moesten door de afpersingen dan ook van school veranderen: de laatste keer dat ze naar hun eerste school gingen, was in december 2021 (CGVS, p. 7; p. 12-19; p. 21). Uw echtgenote legde hierover evenwel compleet andere verklaringen af. Volgens haar begon de afpersing op 6 november 2021, meer dan een maand na de diefstal op 1 oktober 2021. Toen kwamen er drie personen naar de zaak van uw echtgenote – twee personen kwamen binnen en één persoon bleef in de wagen – om vacuna te vragen. Toen al betaalde uw echtgenote voor het eerst 100 dollar aan jullie afpersers in contact geld. Diezelfde dag nog ging zij zonder u, naar de politie, die zich niet in hetzelfde gebouw bevindt als het openbaar ministerie waar ze een poging ondernam om klacht in te dienen: ze diende nooit klacht in bij het openbaar ministerie. De dag erop ontving ze een foto waarop enkel uw echtgenote te zien was met een begeleidend dreigbericht. Hierna kregen jullie nooit meer dergelijke dreigberichten. Pas in de derde week van november kregen jullie voor het eerst rekeningnummers waarop jullie de vacuna konden storten. Van het begin van de afpersingen tot de sluiting van de winkel op 3 januari 2022 betaalden jullie in totaal 1000 dollar. Volgens uw echtgenote gingen uw kinderen tot februari 2022 naar hun eerste school alvorens in Santa Barbara naar een andere school te gaan (CGVS echtgenote, p. 6-10; p. 12). Gelet op het voorgaande kan er aan de afpersingen toen jullie nog een winkel hadden geen enkel geloof gehecht worden.

Bijgevolg kan er aan het vervolg van jullie problemen met jullie afpersers evenmin geloof gehecht worden. Dit blijkt tevens uit de volgende vaststellingen. Zo zei u dat jullie sinds 3 januari 2022 nog steeds lastig gevallen werden: er werd onder meer aan jullie deur geklopt – jullie woonden in bij uw moeder –, maar jullie deden niet open, niemand ging naar buiten en er was dus geen communicatie (CGVS, p. 20). Uw echtgenote beweerde evenwel dat uw schoonmoeder hen toen vertelde dat jullie er niet waren (CGVS echtgenote, p. 11). Ook beweerde u dat jullie in de loop van 2022 nog verschillende keren aan jullie afpersers geld overmaakten. In totaal betaalden jullie in 2022 zo'n 600 à 700 dollar (CGVS, p. 23). Uw echtgenote zei echter dat de laatste keer dat jullie jullie afpersers betaalden in december 2021 was (CGVS echtgenote, p. 8-9). Verder beweerde u dat jullie verhuisden op 5 februari 2022, een zondag – 5 februari 2022 was in werkelijkheid evenwel een zaterdag –, naar een woning in Santa Barbara die door uw oom R.(...) León was gevonden (CGVS, p. 21). Een week later werd evenwel al duidelijk dat jullie afpersers wisten waar jullie waren, aangezien jullie een tekstbericht ontvingen waarin ze dit meedeelden (CGVS, p. 22). Uw echtgenote zei dan weer dat het huurhuis in Santa Barbara door haar moeder was gevonden: uw oom R.(...) had wel geholpen met het zoeken van een huurhuis, maar hij zocht in een andere zone (CGVS echtgenote, p. 11-12). Volgens haar lieten jullie belagers pas een maand na de verhuis, op 3 maart 2022, toen ze gedwongen werd om de wisselbrief te tekenen, voor het eerst sinds jullie verhuis van zich horen: tot 3 maart 2022 dachten jullie dat ze jullie adres niet hadden gevonden (CGVS echtgenote, p. 12-13).

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan jullie verhuis en dus evenmin aan uw bewering dat jullie afpersers jullie nieuw adres hadden achterhaald, kan er evenmin geloof gehecht worden aan jullie bewering dat uw echtgenote op dit nieuwe adres in maart 2022 onder dwang een lege wisselbrief ondertekende die als een soort waarborg moest fungeren. Dit wordt bevestigd door de bevreedende vaststelling dat, ofschoon er intussen bijna een jaar verstreken is sinds het tekenen van die wisselbrief en ofschoon jullie afpersers het blijkbaar volgens uw verklaringen nodig vonden om in hun zoektocht naar jullie uw oom R.(...) zwaar toe te takelen, ze klaarblijkelijk nog steeds niets met die wisselbrief hebben ondernomen (CGVS, p. 22-24).

Dat aan jullie problemen met jullie afpersers geen geloof kan worden gehecht, blijkt ook uit jullie houding. Uw echtgenote beweerde weliswaar dat jullie sinds 3 maart 2022 jullie afpersers niet meer hebben gezien omdat jullie verder opgesloten als gevangenen in huis leefden (CGVS echtgenote, p. 13). Dit kluizenaarsbestaan hebben jullie echter niet aannemelijk gemaakt. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat u tot oktober 2022 ging werken en dat uw kinderen begonnen aan het nieuwe schooljaar dat in september 2022 startte (CGVS, p. 2; CGVS echtgenote, p. 12).

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan jullie afpersingsverhaal, kan er tot slot evenmin geloof gehecht worden aan jullie beweringen over uw oom die in het ziekenhuis zou zijn terechtgekomen nadat hij met jullie afpersers, die naar jullie op zoek waren, in de problemen zou zijn gekomen. Dit blijkt tevens uit een compleet gebrek aan overtuigend bewijs ter staving van de redenen van zijn ziekenhuisopname. Hoewel u foto's neerlegde van een man in een ziekenhuisbed, blijkt hieruit uiteraard geenszins de context van zijn ziekenhuisopname. Daarom werden u bijkomende bewijsstukken, zoals medische attesten waaruit (de oorzaak van) zijn medische problematiek blijkt, gevraagd. U engageerde zich om dergelijke stukken neer te leggen (CGVS, p. 26-27). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, ofschoon de u toegekende termijn reeds is verstreken, u vooralsnog geen dergelijke medische stukken heeft neergelegd, noch dat u een plausibele verklaring heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze documenten neerlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat er wel degelijk een [medisch] verslag is waarin te lezen staat dat uw oom in het ziekenhuis werd binnengebracht ten gevolge van slagen op hoofd en rug (CGVS, p. 25). Dat aan de door u verhaalde oorzaak van uw ooms ziekenhuisopname geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit een kleine, doch opmerkelijke tegenstrijdigheid. Ofschoon u verklaarde voor uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken al zekerheid gehad te hebben dat uw oom in het ziekenhuis was terecht gekomen doordat hij door jullie afpersers was toegetakeld (CGVS, p. 25) – dit bevestigde uw echtgenote tijdens haar onderhoud op het Commissariaatgeneraal (CGVS echtgenote, p. 14) –, had uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat uw oom na een aanslag in het ziekenhuis was opgenomen, maar dat ze niet wist wat de reden [van de aanslag] was en of het nuttig was om dit te vermelden (CGVS-vragenlijst echtgenote, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, zei ze enkel dat ze het wellicht niet goed had uitgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar gaf ze voor de rest geen enkele uitleg hiervoor (CGVS echtgenote, p. 14). Gelet op het voorgaande, hebben jullie dan ook helemaal niet aannemelijk gemaakt in Ecuador het slachtoffer geweest te zijn van afpersing.

Aangezien jullie een verband vermoedden tussen de afpersing en de diefstal even daarvoor (CGVS echtgenote, p. 8), komt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van deze diefstal op de helling te staan. Dat de geloofwaardigheid van de diefstal ter discussie staat, blijkt tevens uit de volgende

tegenstrijdigheden. Volgens u kwam de politie ongeveer veertig minuten na de diefstal op 1 oktober 2021 ter plaatse, waarna ze ongeveer een uur op de plaats delict bleven. Jullie gaven toen aan de politie de facebookgegevens van de dame met wie jullie via facebook hadden afgesproken op de plaats waar jullie door haar kompanen werden bestolen, waarop de politie haar tevergeefs in jullie bijzijn probeerde te contacteren. Haar telefoon stond echter uit. Sindsdien hadden jullie nooit meer contact met de politie: jullie gingen dus ook niet naar een politiekantoor (CGVS, p. 10-12; p. 16). Volgens uw echtgenote kwam de politie ongeveer tien minuten na de diefstal op 1 oktober 2021 ter plaatse, waarna ze ongeveer vijf minuten op de plaats delict bleven. De volgende dag gingen jullie volgens haar samen naar het politiekantoor: toen pas gaven jullie de contactgegevens van het meisje met wie jullie hadden afgesproken door aan de politie (CGVS echtgenote, p. 2-5). De voorgaande verklaringen zijn uiteraard niet coherent. Aangezien jullie jullie contact(en) met de politie naar aanleiding van de diefstal niet aannemelijk hebben gemaakt, komt wederom de geloofwaardigheid van de diefstal op losse schroeven te staan. Hoe dan ook, zelfs al hadden jullie de diefstal aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog blijkt uit niets dat deze eenmalige diefstal op 1 oktober 2021 voor jullie de aanleiding zou zijn geweest om Ecuador te verlaten, aangezien jullie sindsdien nog meer dan een jaar probleemloos – de afpersing sinds oktober 2021 is immers totaal ongeloofwaardig – in Ecuador verbleven.

Dat uw broer in de havenstad Guayaquil in onduidelijke omstandigheden werd vermoord, staat niet meteen ter discussie. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat de moord op hem los staat van uw problemen (CGVS, p. 4). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen of uit deze van uw echtgenote dat jullie hierdoor Ecuador zouden verlaten hebben.

De door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan het vroegere verblijf van uw echtgenote in Spanje, aan jullie moeilijke reis van Ecuador naar België tijdens dewelke jullie diverse problemen ondervonden en aan jullie verklaring dat jullie in Ecuador, onder meer via internet, koopwaar aanboden, hetgeen uit jullie 'perfiles comerciales' moet blijken, wordt niet getwijfeld. Aan de (na uw onderhoud neergelegde) foto van een stukgeslagen ruitje in een deur, aan de lege wisselbrief en aan de tijdens uw onderhoud getoonde film van een bewakingscamera kan geen enkele bewijswaarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier duidelijk niet het geval is, temeer daar jullie er, om jullie reis naar Spanje te faciliteren, duidelijk niet voor teruggedeinsd hebben om valse documenten te laten fabriceren en aan de Belgische grensautoriteiten voor te leggen. Ook aan de kopie van de aangifte van uw moeder van een afpersing op 22 februari 2023 kan geen bewijswaarde gehecht worden. Het betreft immers hoogstens een kopie, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien sloop er in het document een inhoudelijke tegenstrijdigheid: daar waar in de beschrijving van het incident bovenaan het document blijkt dat het plaatsgevonden zou hebben op 22 februari 2023 om 9.14 uur (zie 'hora del incidente'), blijkt uit de mondelinge verklaring van uw moeder dat het plaatsvond om 22 uur 's avonds (zie 'relato de los hechos'). Voorts komt de inhoud van de aangifte niet overeen met jullie verklaringen. Ofschoon jullie op de dag van jullie persoonlijk onderhoud, i.e. op 22 februari 2023, beweerden dat uw moeder op dat moment, en dit sinds de gebeurtenissen van uw oom R.(...), ondergedoken leeft (CGVS, p. 24-25; CGVS echtgenote, p. 13), blijkt ze volgens de aangifte op die dag gewoon op de telefoon van haar domicilie door onbekenden afgeperst geweest te zijn. Tot slot is het geenszins aannemelijk dat uw moeder het aangedurfd zou hebben om naar aanleiding van een afpersingstelefoon aangifte te doen, terwijl ze uit schrik de beweerdde mishandelingen van uw oom waardoor hij in het ziekenhuis moest worden opgenomen niet heeft aangegeven (CGVS, p. 25). Gelet op het voorgaande, heeft de kopie van de aangifte van uw moeder geen enkele bewijswaarde. De foto's van uw oom in het ziekenhuis werden hierboven reeds besproken. Dat afpersing in Ecuador een groeiend probleem is, zoals blijkt uit de na uw onderhoud neergelegde fragmenten van internetartikelen, staat niet ter discussie, maar doet geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van E. T. O. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Quito en bent u Ecuadoraans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven integraal baseert op de asielmotieven die door uw echtgenoot O.(...) J.(...) Q.(...) L.(...) werden aangehaald. Zo bevestigde u dat u een winkel had, dat, toen jullie in een gevaarlijke buurt van de stad een stapel broeken ging leveren, u en uw man op 1 oktober 2021 werden bestolen, dat jullie iets meer dan een maand later begonnen afgeperst te worden door een aantal leden van de bende 'los Lobos' (de wolven) waardoor u in januari 2022 stopte met uw winkel, maar dat de afpersingen van de bende hiermee echter niet ophielden waardoor jullie besloten te verhuizen naar een ander stadsdeel, Santa Barbara, waar jullie belagers jullie ook konden lokaliseren. Hierdoor besloten jullie in november 2022 jullie land te verlaten. Op 9 februari 2023 werden jullie onderweg naar Spanje tijdens een tussenstop in Brussel tegengehouden met een vals Spaans document, waardoor jullie zich genoodzaakt zagen om hier om internationale bescherming te verzoeken. U verklaarde niet naar Ecuador te kunnen terugkeren uit vrees voor de afpersers van 'los Lobos'. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de appreciatiebevoegdheid en van de rechten van verdediging.

Verzoekende partijen betwisten dat de kleine tegenstrijdigheden in hun verklaringen kunnen aanleiding geven tot het besluit van de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen, te meer daar zij hiermee nooit geconfronteerd werden.

Verzoekende partijen vragen de “*nietigverklaring*” van de bestreden beslissingen.

2.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan hun verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekende partijen leggen onderling diverse tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af met betrekking tot de beweerde afpersing sinds 2021, met name over het tijdstip van de aanvang ervan, de wijze waarop de som voor het eerst werd opgeëist, de (wijze van) betalingen die plaatsvonden in het kader hiervan, de plaats waar zij een poging deden om een klacht in te dienen, de foto die bij het dreigbericht werd gevoegd, het ogenblik waarop zij een rekeningnummer ontvingen van de bedreigers en het ogenblik waarop hun kinderen van school veranderden;

(ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de afpersing, kan evenmin geloof worden gehecht aan het vervolg van hun problemen met de afpersers, te meer daar verzoekende partijen hieromtrent opnieuw diverse tegenstrijdige verklaringen afleggen over de communicatie die hierna volgde, wanneer de laatste som geld werd betaald aan de afpersers, wie het nieuwe huis in Santa Barbara vond en wanneer de afpersers hen opnieuw vonden;

(iii) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verhuis van verzoekende partijen en dus evenmin aan de bewering dat de afpersers hun nieuwe adres achterhaalden, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekster op dit nieuwe adres in maart 2022 onder dwang een lege wisselbrief ondertekende als een soort waarborg; te meer daar er klaarblijkelijk nog niets is gebeurd met deze wisselbrief;

(iv) dat aan hun problemen met afpersers geen geloof kan worden gehecht, blijkt ook uit de houding van verzoekende partijen waarbij zij weliswaar beweren sinds 3 maart 2022 niets meer van hun afpersers te hebben gezien omdat zij verder opgesloten in huis leefden, terwijl blijkt dat verzoeker nog tot oktober 2022 bleef werken en hun kinderen het nieuwe schooljaar startten in september 2022, hetgeen hun beweerde kluizenaarsbestaan ondermijnt;

(v) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het afpersingsverhaal, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekende partijen dat verzoekers oom in het ziekenhuis zou zijn terechtgekomen nadat hij met hun afpersers in de problemen zou zijn gekomen; dit blijkt tevens uit een compleet gebrek aan overtuigende stavingstukken van de redenen van zijn ziekenhuisopname, alsook het feit dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij niet wist wat de reden van de aanslag op deze oom was en of het nuttig was om deze te vermelden;

(vi) aangezien verzoekende partijen een verband vermoeden tussen de afpersing en de diefstal even daarvoor, komt deze laatste eveneens op de helling te staan, eens te meer daar er diverse tegenstrijdigheden in hun verklaringen opvallen; hoe dan ook dient opgemerkt dat zelfs zo verzoekende partijen deze diefstal aannemelijk maken – *quod non* – uit niets blijkt dat deze eenmalige diefstal op 1 oktober 2021 voor hen een reden is geweest om Ecuador te verlaten aangezien zij sindsdien nog meer dan een jaar – gelet op de ongeloofwaardig geachte afpersingen – probleemloos in hun land van herkomst verbleven;

(vii) de dood van verzoekers broer staat niet meteen ter discussie, maar uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat de moord op zijn broer losstaat van zijn problemen;

(viii) de documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming kunnen ombuigen.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele

motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekende partijen voeren aan in Ecuador te zijn bedreigd en afgeperst door leden van “*los Lobos*”. Zij vrezen bij een terugkeer naar Ecuador hun afpersers, meer in het bijzonder voor het feit dat de afpersers hun kinderen iets zullen aandoen.

2.3.4.2. De Raad besluit na lezing van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven.

Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift nog aan dat uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat er kleine verschillen zitten tussen hun verklaringen, doch dat zij op geen enkel ogenblik zijn geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zodat zij niet de mogelijkheid hebben gehad om deze uit te klaren. Zij merken in dit verband op dat niemand zeker weet of deze tegenstrijdigheden zijn gekomen door vergissingen, verwarring of een slechte vertaling en bijgevolg niet zomaar tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas kan worden besloten. De Raad benadrukt vooreerst dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissingen wordt aangehaald. Bovendien hebben verzoekende partijen door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren. Overigens dient te worden vastgesteld dat blote beweringen hunnentwege buiten beschouwing gelaten, verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van vergissingen, verwarringen of tolkproblemen tijdens de persoonlijke onderhouds die het geheel van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypotheekeerd zou zijn. De notities van de persoonlijke onderhouds bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de persoonlijke onderhouds vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoekende partijen hebben ook tijdens of na de persoonlijke onderhouds geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan en/of de uitwisseling tussen de tolk en henzelf. Zij verklaarden zowel bij aanvang als op het einde van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het

CGVS dat zij de tolk goed begrepen (administratief dossier CGVS verzoekster, p. 2 en 14; CGVS verzoeker, p. 2 en 26). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van de persoonlijke onderhouden geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van de persoonlijke onderhouden, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissingen hierin geen grondslag zouden vinden. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen de kopieën van de notities van hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS opvroegen en bekwamen en dat zij hierover geen opmerkingen overmaakten aan het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat zij worden geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities.

Verder merkt de Raad nog op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas en de aanleiding waren tot hun vertrek uit hun land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoekende partijen opgeworpen vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus worden weerlegd, blijven deze onverminderd overeind, worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij voorleggen, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekende partijen brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen

evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen “nietig” te verklaren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET